

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ОПЕРАТОРА З ПАРКУВАННЯ АВТОТРАНСПОРТУ

У статті розглядається зміст прав та обов'язків оператора з паркування автотранспорту, деякі проблемні питання та спірні моменти, які виникають із відносин з паркування автотранспорту.

Ключові слова: зобов'язання, надання послуг, паркування, договір зберігання.

Будь-якого власника автотранспортного засобу завжди хвилювали питання паркування. Особливо актуальною є ця проблема у великих містах. Досить часто у засобах масової інформації з'являються публікації про незаконність розташування платних автостоянок. В Україні прийнято дві постанови Кабінету Міністрів від 22 січня 1996 року № 115 «Про затвердження Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках» [1] та від 3 грудня 2009 р. № 1342 «Про затвердження Правил паркування транспортних засобів» [2]. Зазначені вище нормативні акти регулюють відносини щодо надання оплатних послуг з паркування.

Метою цієї статті є визначення правової природи зобов'язань, які виникають з приводу паркування автотранспорту.

Особливістю розвитку законодавства України про паркування та зберігання автотранспортних засобів є те, що існують два види правових відносин, які регулюються законодавством. Перші — це відносини, які засновуються на договорі зберігання. Другі — це відносини, які ґрунтуються на податкових зобов'язаннях щодо сплати місцевих зборів за паркування та оплаті операторам послуг щодо експлуатації такої автостоянки. При цьому договір зберігання автотранспортних засобів не укладається.

У пункті 1 Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 22.01.96 № 115 (далі — Правила), визначено, що Правила регламентують організацію та порядок надання послуг щодо зберігання транспортних засобів (автомобілів, автобусів, мотоциклів, моторолерів, мотоколясок, мопедів, причепів), що належать громадянам, а також транзитних транспортних засобів, що здійснюють міжнародні та міжміські перевезення, і поширюються на всі автостоянки (крім автостоянок — гаражних кооперативів), що охороняються, незалежно від форм власності, які є суб'єктами господарської діяльності, чи належить цим суб'єктам (надалі — автостоянки). Згідно з пунктом 15 та 16 Правил

плата за зберігання транспортних засобів на автостоянках та інші супутні послуги справляється за тарифами, встановленими відповідно до законодавства, з видачею квитанції чи касового чека. На всіх автостоянках плата за тимчасове зберігання транспортного засобу справляється за передбачуваний термін зберігання, а за довготермінове — на умовах, передбачених у договорі зберігання транспортного засобу.

Е.М. Грамацький зазначає на некоректність положення ч. 1 ст. 946 ЦК України в тій його частині, в якій записано, що плата за зберігання та строки її внесення встановлюються лише договором зберігання, адже в окремих випадках така плата може встановлюватися також у нормативному порядку та затвердженими у встановленому порядку таксами, ставками, тарифами [3, с. 4]. З такою думкою слід погодитися, враховуючи Правила зберігання транспортних засобів на автостоянках.

Відповідно до пункту 27 зазначених Правил автостоянки гарантують схоронність транспортних засобів, прийнятих на зберігання згідно з цими Правилами, а у разі їх зникнення, розукомплектовування чи пошкодження під час зберігання несуть відповідальність у встановленому законодавством порядку.

Згідно з Правилами володілець транспортного засобу, який користується послугами автостоянки, зобов'язаний внести плату та одержати відповідну квитанцію (касовий чек) або перепустку при довготерміновому зберіганні, а дозвіл на довготермінове зберігання видається уповноваженою особою. Укладення договору зберігання здійснено шляхом вчинення запису в журналі обліку щоденного та одноразового заїзду і виїзду транспортних засобів цієї автостоянки, ведення якого передбачено Правилами зберігання транспортних засобів на автостоянках та внесення позивачем плати за тимчасове зберігання транспортного засобу (за добу).

Відповідно до ст. 936 ЦК України за договором зберігання зберігач зобов'язаний забезпечити схоронність майна і повернути його другі

стороні, яка у свою чергу зобов'язана забрати майно і відшкодувати зберігачеві витрати. При цьому ч. 2 ст. 950 ЦК України на професійного зберігача покладено відповідальність за втрату (нестачу), або пошкодження речі у всіх випадках, крім тих випадків, коли це сталося внаслідок непереборної сили або через такі властивості речі, про які зберігач, приймаючи її на зберігання, не знав і не міг знати, або внаслідок умислу чи грубої необережності покладодавця. Частина 3 ст. 950 ЦК України передбачає, що зберігач відповідає за втрату (нестачу), або пошкодження речі після закінчення строку зберігання лише за наявності його умислу або грубої необережності [4].

На практиці виникло питання щодо обов'язку особи, яка надає послуги з зберігання транспортних засобів, справляти збір за паркування. З цього приводу Держкомпідприємство висловило думку, що збір за паркування автотранспорту повинен справлятися з юридичних осіб та громадян тільки у місцях, спеціально відведених для цього, а не у місцях для його зберігання та охорони (автостоянках) [5]. Загалом погоджуючись з цією думкою все ж таки слід зазначити, що аргументи які були наведені у Листі Держкомпідприємства не є дуже переконливими, оскільки надання послуг із зберігання автотранспортних засобів також здійснюється у спеціально відведених для цього місцях.

Російський вчений К.С. Богуш зазначає, що оскільки норми глави 47 ЦК РФ охоплюють не всі спеціальні види зберігання, що існують на практиці, то з метою вдосконалення цивільних законів і єдності законодавства й практики пропонуємо внести до зазначеної глави ЦК РФ норми, що регулюють зберігання автотранспортних засобів на автостоянках, і включити в нього ще один вид спеціального зберігання — зберігання автотранспортних засобів на автостоянках. Пропонується наступна дефініція даного виду договору зберігання: «За договором зберігання на платних автостоянках зберігач — юридична особа або індивідуальний підприємець, що надає громадянам платні послуги по зберіганню їх автотранспортних засобів у якості постійної підприємницької діяльності для задоволення винятково особистих, сімейних потреб, — зобов'язаний прийняти такі засоби на зберігання від покладодавця й повернути їх у цілості, а покладодавець зобов'язаний оплатити зберігання й після закінчення встановленого строку зберігання одержати зазначене майно назад» [6, с. 10].

З такою думкою слід погодитися, оскільки зберігання автотранспортних засобів має свої особливості, враховуючи особливий предмет зберігання, який має велику цінність та потребує особливих умов зберігання.

Правовою підставою для створення автостоянок став Декрет Кабінету Міністрів України від 20.05.93 № 56-93 «Про місцеві податки і збори». Відповідно до ст. 3 Декрету платниками збору за паркування автотранспорту є юридичні особи та громадяни, які паркують автомобілі в спеціально обладнаних або відведених для цього місцях. Ставка збору за паркування автотранспорту встановлюється з розрахунку за одну годину парковки, її граничний розмір не повинен перевищувати 3 відсотків неоподаткованого мінімуму доходів громадян в спеціально обладнаних місцях і 1 відсотка — у відведених місцях [7].

Стаття 15 Закону України «Про систему оподаткування» встановила, що механізм справляння місцевих податків і зборів (обов'язкових платежів) та порядок їх сплати встановлюються сільськими, селищними, міськими радами відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, установлених законами України [8].

На перший погляд між особами, які паркують автотранспортні засоби, та органами місцевої влади виникають тільки податкові відносини. Але органи місцевого самоврядування стали приймати нормативні акти, відповідно до яких не тільки встановлювали розмір зборів за паркування, але стали підставою для отримання додаткової винагороди юридичними особами (операторам).

Розпорядженням Міськкадіміністрації Києва від 11.06.2001 № 1158 «Про затвердження переліку платних місць паркування транспортних засобів у м. Києві» було затверджено перелік місць платного паркування [9]. Рішенням Міськради від 26.09.02 № 47/207 «Про встановлення Правил благоустрою території, паркування транспортних засобів, тиші в громадських місцях, торгівлі на ринках у м. Києві» затверджено правила паркування транспортних засобів у м. Києві, якими визначено єдиний порядок організації та функціонування платних місць для паркування транспортних засобів на території м. Києва. Відповідно до п. 3.2 Правил паркування транспортних засобів у м. Києві організація місць для платного паркування здійснювався на підставі загальноміської схеми місць для паркування транспортних засобів та проектно-кошторисної документації, які затверджувалися у встановленому порядку [10].

Вказаним рішенням від 26.09.02 № 47/207 визначено, що паркування автотранспорту — це тимчасова стоянка автотранспорту у відведених або спеціально обладнаних місцях для паркування автотранспорту, визначених органами міської влади, без відповідальності та збереження транспортного засобу або з такою відповідальністю, якщо можливе оснащення місць для паркування необхідним обладнанням. Із такого визначення можна зробити висновок, що при парку-

ванні автотранспорту на тимчасових автостоянках не виникали договірні відносини із зберігання відповідно до Правил зберігання транспортних засобів.

В той же час рішенням Міськради від 27.11.03 № 216/1090 «Про заходи щодо поліпшення роботи по організації дорожнього руху, розвитку мережі паркінгів, автостоянок, місць для паркування та інших об'єктів дорожнього сервісу в м. Києві» районним радам було рекомендовано створити комунальні підприємства по паркуванню та зберіганню транспортних засобів. На такі підприємства було покладено обов'язок щодо розробки схем організації дорожнього руху та розміщення паркувальних ділянок [11].

Хоча метою таких підприємств було паркування та зберігання, але такі підприємства не у всіх випадках укладали договори зберігання автотранспортних засобів. Вказаним рішенням районним у м. Києві комунальним підприємствам дозволено стягувати збір за паркування та здійснювати експлуатацію платних місць паркування відповідно до Правил паркування транспортних засобів в м. Києві, затверджених рішенням Київської ради від 26.09.02 № 47/207, а зазначений нормативний акт не зобов'язував укласти договір зберігання автотранспортних засобів.

3 грудня 2009 р. була прийнята Постанова Кабінету Міністрів України за № 1342 «Про затвердження Правил паркування транспортних засобів».

Правила регламентують організацію та порядок паркування транспортних засобів на вулицях і дорогах населених пунктів, а їх дія поширюється на осіб, які розміщують транспортні засоби на майданчиках для паркування (далі — користувачі), а також на суб'єктів господарювання, які утримують такі майданчики. При цьому у п. 2 Правил дається визначення поняття суб'єкта господарювання, під яким розуміється балансоутримувачі майданчиків для паркування транспортних засобів державної та комунальної форми власності.

Визначення поняття особи, яка утримує майданчик, дає підставу для висновку про те, що вона не є ані власником земельної ділянки, ані її користувачем на підставі договору оренди земельної ділянки. В зв'язку з чим виникає питання, що ж все ж таки «утримує» цей суб'єкт господарювання, який надалі іменується «оператором». Вимоги до обладнання майданчика встановлюють пп. 12-22 Правил. До них відносяться: позначення дорожніми знаками та розмітками, обладнання паркувальними автоматами, автоматичні в'їзні та виїзні термінали, системи відеоспостереження за рухом, контрольно-пропускний пункт, приміщення для обслуговуючого персоналу та інше майно. Отже, оператор є балансоу-

тримувачем певних видів майна (приміщень, паркувальних автоматів, тощо), але не самого майданчика для паркування, оскільки це перш за все земельна ділянка.

Відповідно до п. 23 Правил послуги з утримання майданчиків для платного паркування на даються оператором з метою використання таких майданчиків за призначенням, а також санітарного очищення, збереження та відновлення її відповідно до законодавства, нормативів, норм стандартів, порядків і правил з урахуванням вимог безпеки дорожнього руху. Перелік основних послуг з утримання майданчиків для платного паркування визначає Мінжитлокомунгосп. Нинішній такий нормативний акт не прийнятий.

Для того, щоб розібратися у питанні щодо відносин, які виникають між оператором та користувачем, проаналізуємо обов'язки сторін цього договору. Оператор згідно п. 24 Правил зобов'язаний: використовувати майданчик для паркування за призначенням; обладнати майданчик для паркування відповідно до вимог цих Правил, Правил дорожнього руху, норм, нормативів, стандартів з урахуванням вимог безпеки дорожнього руху; утримувати територію та під'їзні шляхи до майданчика для паркування у належному технічному та санітарному стані; повідомляти органи Державтоінспекції МВС про виявлені порушення цих Правил; здійснювати контроль за своєчасною сплатою вартості послуг утримання майданчиків для платного паркування; перераховувати кошти, отримані як збір за паркування, до місцевого бюджету; надавати роз'яснення користувачам щодо застосування цих Правил; організувати навчання персоналу, який обслуговує майданчик для паркування (п. 24 Правил). При цьому він не несе відповідальності за збереження транспортних засобів, розміщених на майданчиках для паркування.

Відповідно до п. 26 Правил користувач зобов'язаний: поставити транспортний засіб на місце для паркування відповідно до дорожньої розмітки та дорожніх знаків, а також дотриманням вимог цих Правил і Правил дорожнього руху; сплатити вартість послуг з утримання майданчиків для платного паркування; розмістити у лівому нижньому куті лобового скла транспортного засобу платіжний документ, щоб забезпечити його видимість для перехожих; після закінчення часу паркування, за яке сплачено, звільнити місце паркування або сплатити збір за паркування та вартість послуг утримання майданчика для платного паркування за час фактичного паркування.

Під час паркування на майданчику для платного паркування користувач сплачує збір за паркування, розмір якого встановлюється органами місцевого самоврядування згідно із закон-

також вартість надання послуг з утримання майданчиків для платного паркування, а вартість послуг з утримання майданчиків для платного паркування сплачується користувачем за кожну годину паркування згідно з тарифом, установленим (погодженим) виконавчими органами сільських, селищних, міських рад у порядку і межах, визначених законодавством, з урахуванням переліку основних послуг (п. 30).

Постановою Кабінету Міністрів України від 2 березня 2010 р. № 258 затверджений Порядок формування тарифів на послуги з утримання майданчиків для платного паркування транспортних засобів. У п. 2 Порядку дається зміст зобов'язань операторів, до яких відноситься діяльність, спрямована на утримання в належному стані майданчиків з метою використання їх за призначенням, а також санітарного очищення, збереження та облаштування майданчиків відповідно до законодавства, нормативів, норм, стандартів, порядків і правил з урахуванням вимог безпеки дорожнього руху. Тарифи на послуги визначаються окремо для відведених і спеціально обладнаних майданчиків як відношення річної вартості послуг до річного обсягу їх надання з урахуванням коефіцієнта завантаженості майданчика. Обсяг надання послуг визначається з урахуванням наявності на майданчику місць для паркування транспортних засобів загального призначення, якими керують інваліди, або транспортних засобів спеціалізованого призначення, що їх перевозять, паркування на яких здійснюється безкоштовно з урахуванням фактичної завантаженості майданчика. Коефіцієнт завантаженості майданчика визначається органами місцевого самоврядування залежно від місця його розташування на основі моніторингу завантаженості. Загальна вартість послуг визначається виходячи з розміру повної планованої собівартості послуг, планованого прибутку, розміру податків та зборів (обов'язкових платежів). При чому до собівартості послуг включаються і адміністративні витрати, зокрема, юридичні послуги [12].

Отже, перш за все звернемо увагу на те, що володілець автотранспортного засобу сплачує місцевий збір за паркування, а також оператору за те, що він надає послуги з утримання майданчиків. Тобто за сплату податків ще береться додаткова плата. Також береться плата за утримання майданчика. Це все одно, що стягувати з платника податку плату за послуги з утримання державної податкової інспекції.

За договором про надання послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену

послугу, якщо інше не встановлено договором (ч. 1. ст. 901 ЦК України). Чи замовляв користувач вказану послугу з утримання майданчиків для платного паркування? Вважаємо, що ні. Також абсурдним є визначення розміру плати за утримання автостоянки за кожну годину.

Користувач, паркуючи транспортний засіб на автостоянці, перш за все має на меті не тільки паркування, але і збереження транспортного засобу. А натомість сплачує за послугу, яку не бажає замовляти, але від якої він не може відмовитися. Послуги оператора користувачу автостоянок нав'язуються. Також виникає питання: для чого тоді сплачується збір за паркування автотранспорту. Як на наш погляд, саме місцеві Ради як власники земельних ділянок, які отримують у бюджет збір за паркування автотранспорту, повинні укласти договір з оператором для обслуговування таких автостоянок. Інша справа, що потрібно змінювати граничний розмір цього збору, враховуючи ті інфляційні процеси, які відбулися у нас в країні з часу прийняття Декрету Кабінету Міністрів України від 20.05.93 № 56-93 «Про місцеві податки і збори».

Слід зазначити, що п. 31 Правил передбачає, що у разі повної або часткової несплати збору за паркування та вартості послуг з утримання майданчиків для платного паркування оператор має право перешкоджати виїзду транспортного засобу з майданчика шляхом застосування спеціальних пристроїв-шлагбаумів або технічних засобів для перешкодження виїзду. Але відповідно до постанови Окружного адміністративного суду м. Києва цей пункт був визначений незаконним та нечинним [13]. З таким рішенням суду слід погодитися, оскільки це суперечить загальним засадам виникнення зобов'язань з притримання. Відповідно до ст. 594 ЦК України кредитор, який правомірно володіє річчю, що підлягає передачі боржникові або особі, вказаній боржником, у разі невиконання ним у строк зобов'язання щодо оплати цієї речі або відшкодування кредитором пов'язаних з нею витрат та інших збитків має право притримати її у себе до виконання боржником зобов'язання. У даному випадку власник автотранспортного засобу не передає свій автотранспортний засіб оператору, а тільки користується паркувальним майданчиком.

На сьогодні застосовуються норми п. 32 Правил, який передбачає, що у випадку, коли користувач відмовився сплатити збір за паркування та вартість послуг з утримання майданчиків для платного паркування, а також вартість застосування технічних засобів для перешкодження виїзду, представник оператора складає відповідний акт за формою, встановленою Мінжитлокомунгоспом, який підписують два свідки, користувач та представник оператора, і усуває

перешкоду для виїзду транспортного засобу з майданчика. А спори щодо цього вирішуються у судовому порядку. Наказом Міністерства з питань житлово-комунального господарства України від 27.05.2010 № 149 така форма акту була затверджена [14].

Підводячи підсумки проведеного дослідження, можна зробити наступні висновки:

1. Головний зміст зобов'язань операторів відповідно до постанови Кабінету Міністрів від 3 грудня 2009 р. № 1342 «Про затвердження Правил паркування транспортних засобів» та від 2 березня 2010 р. № 258 — це обслуговування не користувачів паркувальних майданчиків, а обслуговування земельної ділянки, яка належить на праві власності територіальній громаді, а також стягнення місцевого податку. Тому такі оператори фактично не надають послуги користувачам.

2. З метою захисту прав володільців транспортних засобів потрібно скасувати постанови Кабінету Міністрів від 3 грудня 2009 р. № 1342 «Про затвердження Правил паркування транспортних засобів» та від 2 березня 2010 р. № 258, якою затверджений Порядок формування тарифів на послуги з утримання майданчиків для платного паркування транспортних засобів.

3. Надати право органам місцевої влади укладати договори з операторами, які будуть надавати послуги з обслуговування паркувальних майданчиків та збирання місцевого збору за паркування.

4. У випадку, коли надаються послуги із зберігання автотранспортних засобів відповідно до Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 22.01.96 № 115, місцевий збір за паркування не повинен стягуватися. Особи, які надають такі послуги, повинні бути власниками або орендарями земельних ділянок, на яких розташовані автостоянки.

Література

1. Про затвердження Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках: Постанова Кабінету Міністрів від 22 січня 1996 р. № 115 [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України. — К.: CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

2. Про затвердження Правил паркування транспортних засобів: Постанова Кабінету Міністрів України від 3 грудня 2009 р. за № 1342 // Офіційний Вісник України. — 2009. — № 96. — ст. 3314.

3. Грамацький Е.М. Договір зберігання в цивільному праві: автореф. дис. на здобуття наук степеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес. Сімейне право Міжнародне приватне право» / Е. М. Грамацький. — К., 2004. — 20 с.

4. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV; станом на 12.04.2008 р. [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. Законодавство України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=20&nreg=435-15>

5. Про розгляд листа (щодо правового режиму функціонування автостоянок і місць паркування): лист Державного комітету України питань регуляторної політики та підприємництва від 6 травня 2009 р. за № 5176 [Електронний ресурс] / Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва. — К CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

6. Боуш К. С. Договор хранения в гражданском праве России: автореф. дисс. на соискание уч. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.0 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право» / К. С. Боуш. — Волгоград, 2005. — 23 с.

7. Про місцеві податки і збори: Декрет Кабінету Міністрів України від 20 травня 1993 р. за № 56-93 [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України. — К.: CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

8. Про систему оподаткування: Закон України від 25 червня 1991 р. за № 1251-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 39. — ст. 510

9. Про затвердження Переліку платних місць паркування транспортних засобів у м. Києві: розпорядження Київської міської державної адміністрації від 11 червня 2001 р. за № 1158 [Електронний ресурс] / Київська міська державна адміністрація. — К.: CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

10. Про встановлення Правил благоустрою території, паркування транспортних засобів у громадських місцях, торгівлі на ринках м. Києві: рішення Київської міської ради від

вересня 2002 р. за № 47/207 [Електронний ресурс] / Київська міська рада. — К.: CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

11. *Про заходи* щодо поліпшення роботи по організації дорожнього руху, розвитку мережі паркінгів, автостоянок, місць для паркування та інших об'єктів дорожнього сервісу в м. Києві: рішення Київської міської ради від 27 листопада 2003 р. за № 216/1090 [Електронний ресурс] / Київська міська рада. — К.: CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

12. *Про затвердження* Порядку формування тарифів на послуги з утримання майданчиків для платного паркування транспортних засобів: Постанова Кабінету Міністрів України від 2 березня 2010 р. за № 258 // Офіційний Вісник України. — 2010. — № 17. — ст. 784.

резня 2010 р. за № 258 // Офіційний Вісник України. — 2010. — № 17. — ст. 784.

13. *Про визнання* частково недійсною постанови від 03.12.2009 р. № 1342: постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 22 квітня 2010 р. за № 2а-17176/09/2670 [Електронний ресурс] / Окружний адміністративний суд міста Києва. — К.: CD-вид-во «Інформтехнологія» Нормативні Акти України, 2008. — 1 електрон. опт. диск (DVD-ROM): кольор.; 12 см. — Систем. вимоги: Pentium III 800 MHz; 128 Mb RAM; DVD-ROM; Windows 2000/XP/Vista. — Назва з титул. екрану.

14. *Про затвердження* форми акта про відмову від сплати збору за паркування та вартості послуг з утримання майданчиків для платного паркування: наказ Міністерства з питань житлово-комунального господарства України від 27 травня 2010 р. за № 149; зареєстровано в Міністрстві юстиції України 15.06.2010 р. за № 390/17685 // Офіційний Вісник України. — 2010. — № 47. — ст. 1555.

Н.В. Федорченко

Относительно определения содержания обязательств оператора по парковке автотранспорта.

В статье рассматривается содержание прав и обязанностей оператора паркования автотранспорта, некоторые проблемные вопросы и спорные моменты, которые вытекают из отношений по парковке автотранспорта.

N.V. Fedorchenko

On defining the obligations of the parking vehicles operator.

The article deals with the rights and obligations of the parking vehicles operator, some raising issues and controversies in this topic.